

TAMANJENJE KAO "ZAŠTITA" BIVŠIH KUĆNIH LJUBIMACA PO NACRTU NOVOGA ZAKONA

U predizobornom natjecateljskom žaru *Ministarstvo poljoprivrede* kao predlagač nacrtu **Prijedloga Zakona o zaštiti životinja**, pokušava progurati (bacajući nam putem medija pred oči dimne zavjese kao što je, primjerice, ona o novoj zabrani seksualnog zlostavljanja životinja) kojekakve nevažnosti predviđene tim zakonskim tekstom. A, evo, kako – zapravo - na slobodnom tržištu funkcioniraju odredbe iz nacrtu Prijedloga tog Zakona, u dijelu zaštite napuštenih i izgubljenih životinja koju zaštitu organizira i svojim sredstvima financira lokalna samouprava, dakle mi - porezni obveznici.

U nacrtu se pokušavaju, ispod žita, provući horor-odredbe po kućne ljubimce koji nisu imali sreće pa ih je gazda napustio ili izgubio (a nije na pravome mjestu tražio). Njihova je sudbina, uglavnom, unaprijed zapečaćena. *Najbolji čovjekovi prijatelji*, kada budu uhvaćeni kao lutalice, samo se privremeno smještaju u tzv. skloništa. Umjesto da, slijedom europskih direktiva, normativa i dobre EU-prakse, predlagač novim Zakonom povisi standard zaštite napuštenih i izgubljenih kućnih ljubimaca na način da obveže lokalnu i regionalnu samoupravu da **gradi skloništa odgovarajućeg kapaciteta stvarnim potrebama** (što je po EU-normativu: na svakih 800 stanovnika - jedno mjesto u skloništu, pa bi primjerice grad veličine Zagreba trebao, umjesto za 150 pasa, imati sklonište kapaciteta za njih 1 200) - naše se *Ministarstvo poljoprivrede* opredijelilo za jeftiniju varijantu, a ta je pražnjenje nedostatnih kapaciteta hrvatskih skloništa **ubijanjem + prodajom napuštenih životinja iz postojećih "skloništa"** (za pokuse u inozemstvu ili za domaću industriju prerade krzna, zašto da ne?). Prema odredbi čl. 67. st.3. zakonopredlagač ima intenciju i da postojeća "skloništa" (bivše šinteraje) koja su već otprije bitno nedostatnog kapaciteta, a i ona malobrojna **udruga** za zaštitu životinja (čl. 68. st 3), pretvori u ubijališta ili/i u trgovačka društva koja prikupljaju i legalno prodaju nekad nečije kućne ljubimce!

Nadležno *Ministarstvo*, također, smatra da građani (fizičke osobe) ne bi trebali o svome trošku brinuti za napuštene pse kako bi im spasili život (koji im u "skloništima" ovisi o roku i kupcu). Nacrtom Zakona u tom se smislu propisuje da, u slučaju ako se građani brinu u vlastitim dvorištima ili kućama vlastitim novcem, za **više od 9 pasa**, trebaju na lokaciji gdje drže pse ispunjavati infrastrukturne, građevinske i druge mnogobrojne administrativne uvjete poput službenog skloništa (čl. 55. i 64.). Kad se već "višak" preko 9 pasa (zašto ne preko 7 ili 12 pasa!?) država, ipak, ne usuđuje na privatnim posjedima utamaniti, odlučila se Zakonom, makar, zagorčati život građanima-ljubiteljima pasa. I najsuosjećajnijoj fizičkoj osobi, zasigurno je namjerno postavila pretežak (i preskup!) zadatak, pa će od države pritisnuti ljubitelji pasa, predati pse za koje su se s ljubavlju brinuli, nekom lokalnom "skloništu" gdje će ih ili ubiti ili prodati za kojih 200 ili 300 eura. **Uzgajivači rasnih pasa** ne trebaju ispunjavati rigorozne uvjete za držanje svojih pasa poput onih za skloništa. Ni obrtnici koji u **psećim hotelima** čuvaju pse dok su gazde na ljetovanju ne trebaju u svojim čuvališnim objektima imati ispunjene jednake uvjete za obavljanje posla kao i

skloništa. Predlagač Zakona, tj. država takvom regulativom svojemu puku poručuje da je etički opravdano držati koliko god hoćeš i u kakvim god uvjetima rasnih pasa za prodaju ili pasa na hotelskom plaćenom čuvanju. Dakle - sve može bez ograničenja ako se radi o stjecanju profita, a ništa ne može kad se radi o suosjećajnosti i ljubavi prema životinjama!

Takav zaključak upotpunjuje i način na koji su regulirani rad i nadležnost **veterinarske inspekcije**. Ona može posjedniku životinje koji je zlostavlja oduzeti takvu ubogu životinju i smjestiti je u - "sklonište". Baš dirljivo! A u "skloništu" je jednaki tretman i za ulovljene lualice i za dovedene zlostavljane (uglavnom pse) koje je veterinarska inspekcija oduzela lošem gazdi.

Da bi sve bilo postavljeno sasvim naglavačke i da je nacrt Prijedloga novoga Zakona hrvatska zoozaštitarska sramota i vožnja u rikverc, predlagač u čl.70. određuje i tko će tu ubilačko-trgovačku licemjernost od propisa o tzv. zaštiti životinja **nadgledati**. I, naravno, za to biti honoriran (za što će se novca iznaći, iako ga za gradnju skloništa nikad - nema!). Obvezatno je, naime, osnivanje **lokalnih Koordinacijskih radnih skupina** od 10-ak članova. Znači, lokalna samouprava sama sebe nadgleda! Zadaća takve radne skupine, između ostaloga, je (citiram): *koordinacija u primjeni propisa iz područja zaštite životinja, te razvoj dobre prakse, a u svrhu zaštite zdravlja i dobrobiti životinja*. Koje li farse! Napuštene životinje će, lokalno-kontrolirano, lokalna samouprava u svojem "skloništu", kao, najprije nahraniti, pa liječiti i cijepiti, zatim sterilizirati, pa onda - ako ih kojim slučajem/čudom ne udomi - u tim istim "skloništima" usmrtniti ili rasprodati! Što je previše - previše je! Čak i u Hrvatskoj, u predizborno vrijeme i u odnosu prema obespravljenim, napuštenim životinjama-lualicama koje su bile nečiji ljubimci!

Ana Horvat (književni pseudonim Jasne Palčec),
predsjednica DRUGE PRILIKE, udruge za zaštitu
napuštenih životinja, Zagreb

www.drugaprilika.hr i www.ana-horvat-poetry.net